

GRALSVÅKTARNAS BUDSKAP

N:O 6

Oktober 1971

Årgång 2

INNEHÅLL:

Vi behöver veta

8 Punkter att beakta; punkt nr 6
"Älska din nästa såsom dig själv"

av Anna Forsberg

Religion och vetenskap; översättn.

av Gulli Bergvall

Tidens dimension i dess 3 aspekter;
2) All-tiden

Gralen i dagens läge

Ur våra Mästares liv och lära,
berättat av Gulli Bergvall

Tidskrift i stencilform från

GRALSVÅKTARNAS SAMFUND,

Möregatan 8, 1 tr.ned, Stockholm

tel.08/25 23 44; 43 05 79

Systerlogen i Göteborg:

tel.031/16 47 82

Samtliga artiklar är, när annat
ej. anges, skrivna av

Elisabeth Ståhlgren

VI BEHÖVER VETA

Världen håller andan i spänning. En ödesdiger känsla av livsavgörande hot stiger upp inom oss när vi upplever vår jords pulsslag i dessa dagar. Andhämtningen är flämtande som om dess sista stund vore kommen. Jordbävningar, översvåmningskatastrofer, koleraepidemier, upplopp, revolutioner, och nu sist öppet krigshot med bombkrevader i Mellersta Östern, allt detta fyller tidningarnas spalter och tonar ut genom etern från radio och TV.

Vi behöver få veta hur detta skall sluta. Men vi kan få veta, blott vi inte vägrar lyssna till de många rösterna, som ljuder varnande men samtidigt lugnande. De säger oss inte att vi slipper undan lidandet, men de talar om för oss att allt är noga planlagt av vår jords hierarki. Hemska ting kommer att hända, mycket snart till och med, men allt är förberett i minsta detalj. Var och en har sin givna plats i deras stora planskiss över räddningsarbetet, alla kommer att omhändertas, har sin placering ordnad, ingen är glömd, ingen förbisedd.

Världen kommer att räddas ut ur katastroferna till ett nytt liv i samförstånd och lycka. Upplyftade till en nivå, där tingens sammanhang blir rätt uppfattad, kommer vi att se det mönster efter vilket allt utformats och får förnimma Hans kärlek i varje händelse, stor eller liten, betydelsefull eller av underordnad omfattning.

Den synen fyller oss med det rätta vetandet, ty den belyser det inneboende sammanhanget i alla livets skiften. I den klarläggande bilden ser vi Sanningen, och den skall frigöra oss från ångslan och oro.

Kärlekens väsen uttrycker sig i händelsernas böljegang, den vissheten skall fylla oss med tillförsikt.

Vår kyrka förkastar läran om reinkarnationen. Detta förhållande är något att väl beakta. De tempel som är av sedda för undervisning om den kristna lärans utformning samt för andakt i enlighet med denna lära, är besökta av ett mycket litet antal personer vid söndagarnas högmässa. Antalet är så ringa att våra biskopars tal om en allvarlig kris inom kyrkan, även med tanke på striderna prästerna emellan, väl är berättigat. Intresset för vad som bjuds är så obetydligt att kyrkorna får stå tomma, och likaväl är dessa byggnader fyllda av skönhet, de utstrålar frid, försätter sinnet i andakt och utlovar stunder av avkoppling från det jordiskt tyngande. Alla vilsna tankar från längtande andliga sökare lever där sitt evighetsliv och tonar ut från kyrkans väggar, det är de tankarna, som svarar för den stämning vi känner.

När så många känner på samma sätt, varför blir våra kyrkor inte fyllda av besökare. Därför att det som utläres bryter mot allt rent tänkande. Dogmerna, tendensen till fördömelse av oliktankande, botgörarkraven och attityden av att vara allena ägare till sanningen, allt detta sätter in en spärr mellan präst och lekman. Förvirring på tankens område uppstår, ingen vet var sanningen är att söka.

Den tyngsta av alla förvirrande satser har likväl åstadkommit av förkvävandet av reinkarnationstanken. Ingenting stämmer, när den dogmen utläres att människan efter döden och domen antingen går till saligheten direkt eller till den eviga fördömsen. Vilken på jorden levande människa är så fullkomlig att hon är berättigad till evig salighet, det må man fråga sig, och likaså vore det gott att veta vilken präst som satt sig in i vad en evig fördömelse skulle innebära.

Allt förklaras i läran om reinkarnationen. Allt blir villervalla vid dess förnekande.

Många kanske inte vet att läran om reinkarnationen var införd i kristna kyrkan under dess första tid. Den slopades definitivt vid kyrkomötet i Nicea år 325. Det var kyrkans stora fall, från vilket den aldrig rest sig.

Den tänkande människan vet, hon frågar inte. Hon känner sanningen att liv efter liv har vi att genomkämpa för att vägen mot den slutliga frälsningen från återfödelsens långa räcka skall leda till målet. Och det målet är uppställt för hela mänskligheten, ingen undantagen. Det är en kosmisk lag, som aldrig eftersättes. Alla finner en dag den vägen. Må så vara att den kanske leder genom många vilsna irrgångar, men vi finner dock till slut den stig ur djungeln, som för oss tillbaka till rätta vägen.

Vi upplever nu en förnyelse i tänkandet. Om alla ville fatta det fasta beslutet att inte ge upp striden mot en kyrka som förvägrar oss det vi har rätt att kräva av den: att sanningen blir uttalad från alla dess predikostolar. Inte förr ska vi ge efter på våra rättmätiga krav, än den böjer sig och antar en förändrad inställning till denna sin absurda lärosats.

Det var Jahves maktlystnad vid tiden för kyrkans utformning, som kom förvirringen åstad. Han hade lyckats bli utnämnd till den nya lärans enväldige gud, han, stamguden för det lilla israelitiska folket. Han brukade sin makt enligt egna intentioner, och villfarelsen följde snabbt i spåren.

Aldrig har kyrkan lyckats ge människosläktet det detta släkte åtrått, frid i sinnet och hopp om frälsning för alla.

Vi som vet, ger inte upp kampen. Den kommer att ända i seger, och det ska ske i dessa dagar. Ty nu är slutpunkten satt för det gamla, och porten mot det nya har öppnats.

"ÄLSKA DIN NÄSTA SÅSOM DIG SJÄLV"
av ANNA FORSBERG

Det har varit populärt att förklara orsaken till människans aggressiva beteende vara hennes släktskap med djuren. Bland författare som givit populärframställningar över detta ämne finns en allvarlig forskare inom etologin. Denne är den kände Konrad Lorenz. Han förklarar att aggressionen är en drivkraft som ständigt laddas upp i människor och djur och som sedan måste få utlösning på något sätt. Men röster har höjts särskilt bland psykologer och sociologer, som ansett att dessa författare varit lite väl ensidiga i sina bedömningar. En hel rad med faktorer som kan påverka människans beteende finns inte i djurvärlden. Ett har de dock gemensamt dessa forskare, vare sig de är etologer, psykologer eller sociologer, ingen av dem vill förneka att aggressionen har en biologisk grund, finns i vår arvs massa eller är en drift, som också påverkas av yttre faktorer. Då nu aggressivitet anses vara en produkt av arv och miljö och alltså är ofrånkomlig, så återstår bara enligt forskarna att försöka leda in denna drift på ett fruktbart spår, där den kan omvandlas till ett produktivt arbete. Om människan är inställd på en av samhället given norm, blir resultatet att hon lever därefter, hon blir arg, skadar andra med sina vredesutbrott, för att sedan när hon bett den förörrättade om förlåtelse (vilket man får hoppas!) ej mer tänka därpå, men låter snart därefter mönstret upprepa sig. Vi ser omkring oss, vi läser i dagspressen om allt ont som försiggår såväl i liten skala som man och man emellan, som i stort då det gäller krigen. Detta skulle alltså endast styrka uppfattningen om människans "medfödda ondska". Den kristna kyrkan har också skuld i detta synsätt. Den deklarerar och predikar utan att förtrötta om människans "obotfärdiga syndfullhet och ofullkomlighet". Detta är paradoxalt nog ett verkligt hinder för den andliga utvecklingen.

Låt oss se tillbaka på människan under historisk tid. Om vi har skarp iakttagelseförmåga kan vi skönja en viss positiv utveckling på orsaken till människans aggressiva uppträdande. Då det tidigare i stort sett kan ha varit betingat av en beräknande illvilja, kan man gott säga att dagens sammandrabbningar är känslouladdningar. Detta är naturligtvis en grov generalisering. Ty "håbägäret" orsakar imperialistiska krig, och att undertrycka ett folk med vapen är en manifestation av maktbegär, för att inte nämna maffians nedslåtande härjningar. Men vad som än sker av aggressiva yttringar, så är det typiskt för dagens samhälle att ingen är likgiltig för det. Alla sätter sig emot en orättvis handling. Stora protestaktioner och demonstrationer är legio. En hel värld reser sig mot en militärregims bestialiska utdrivningsaktioner och söker bistå med hjälp. Detta är om något ett gott tecken, något att ta tillvara, att bygga vidare på, det är dags att tänka om, dags att ändra på förutfattade meningar.

Efter denna översikt låt oss göra en analys som kan hjälpa oss att se varifrån vi kan angripa problemets kärna. Vad är det som fordras för att en handling skall komma till stånd eller en mening komma till uttryck? Det är tanken, alltså är tanken väsentlig. Vad är det som dirigerar tanken? Det är jaget i människan som med sin vilja byggande på känsla och förnuft formulerar tanken. Vad är det då som gör att hon i samlevnad så lätt råkar in i irrgångar och har så svårt att reda upp sina problem? Människan är helt enkelt okunnig. Det mest elementära glömmar hon i hastigt mod, detta att utan förnuftets medverkan låta känslan ensam styra tanken. Det var ett klokt råd som förr gavs, då man anmodades att räkna till tio innan man svarade på en oförrätt. Vi gör oss alldeles för mycket bekymmer över hur våra medmänniskor uppträder. Det räcker med att vi bevakar vårt eget uppträdande. Desto mer noggranna och samvetsgranna kan vi vara.

Om en människa gör sig skyldig till en olämplig handling, så får hon själv stå till svars för den. Den hon vänder sig emot blir därför inte sämre, såvitt hon inte i sin tur svarar med samma mynt. Vis var den som sade: "jag låter inte andra bestämma över mitt humör". Råkar vi ut för någons affekt kan vi till och med dra nytta av det, om vi vill. Kan den förfördelade lugnt tänka igenom kritiken och kanske rent av finna någonting som stämmer med en svaghet hos henne och tänker sig ta itu och bortarbета denna, då har hon hunnit långt. Den för utfallet skyldige har i varje fall ingen som helst förmildrande omständighet att åberopa.

Hur skall vi nu ställa oss till den allmänt utbredda uppfattningen att om en människa inte får ge utlopp åt "sina aggressioner" så blir hon disharmonisk? Först medger vi att denna uppfattning är alldeles riktig, men vi tillägger omedelbart att man helt enkelt inte får skaffa sig några aggressioner, då har man heller ingenting att ge utlopp åt. Om en människa när hon känner sig förfördelad behärskar sig, så är det ingenting värt om hon redan i sitt inre uttalat en negativ tanke mot (den kanske inbillade) angriparen. Denna tanke når sitt mål - vi erkänner ju telepatin - och verkar negativt, samtidigt är den bestående hos avsändaren och verkar skadligt på dennes psyke. Om en människa samlar på sig undan för undan negativa tankar, hat-tankar, vilken förödande verkan skall detta inte till slut ha på henne, antingen det mynnar ut i en oundviklig explosion till hennes omgivning eller hon blir sjuk. Den bästa terapin är däremot positiva tankar. Ingen människa kan vara så illa beskaffad att inte någonting gott kan letas fram hos henne. Att vara "ja-sägare" och finna sig i allting är heller inte bra. Förnuftet skall råda och viktigt är att vid ett objektivet bedömande säga sin mening.

När vi nu har satt oss in i problemet och ser hur det hela verkar, då har vi också lösningen inom räckhåll. Vi vet nu att det är med vårt förnuft vi skall agera varje stund. Vårt förnuft skall tygla våra känslor. Vi har dock begåvats med en tankeförmåga och den bör vi använda oss av. Vi skall sluta jämföra oss med djuren. Detta icke sagt i nedsättande mening, ty djuren befinner sig på ett visst utvecklingsplan, dit deras beteendemönster hör. Tilläggas kan att de aggressiva tendenser djuren visar, inte är något ont. Det är spontana handlingar som deras instinkt dikterar, såväl när det gäller självbevarelsedriften, som för att balansen i naturen skall upprätthållas.

När vi lärt oss svara på en oförrätt med medkänsla för den skyldige på grund av hans problem, då har vi förstått att leva i enlighet med livslagarna och verkan därav kommer att sprida sig som ringar på vattnet.

EMERSON: LIVSVÄGAR:

De två motsatta krafterna i naturen gör att allt som hämmar och förlamar oss drager med sig det gudomliga i någon form och bildar en motvikt däremot.

En god avsikt ikläder sig en plötslig kraft.

Var och en som har erfarenhet av den moraliska känslan har intet val, han måste tro på en obegränsad kraft.

Med uppfattningen av sanningen är förenad viljan att den skall segra.

Människan är en underbar förening av motsatser, en varelse hos vilken världsalltets poler mötas; den eld som blixtnikt bryter fram och skapar planeter är i henne:

RELIGION OCH VETENSKAP

Ur "Mu - den sjunkna kontinenten" av E.Wilcox

övers. av Gulli Bergvall

Urkunder från jordens första stora civilisation visar, att de gamla ansåg att religion och vetenskap kompletterade varandra. Detta framgår också av att de använde samma symbol för både religion och vetenskap.

Det kan inte finnas någon fullständig religion utan vetenskap. Vetenskapen avlyssnar naturen dess hemligheter, och naturen vittnar om Gud, emedan Gud uppenbarar sig i naturen.

Vi borde studera de skapande energierna i världen istället för att koncentrera oss på de nedbrytande krafterna. De skapande energierna är de som Gud använde vid universums skapelse. De finns angivna i bibeln, första Mosebok 1:1-31. Praktiskt taget hela den moderna forskningen har ensidigt inriktat sig på studiet av jordens och universums destruktiva krafter.

Vetenskapen är religionens tvillingsyster. Om den bedrivs på rätt sätt, måste den därför bidra till att göra sin utövare till en bättre människa. Den lär honom ju att människan själv är en högre och mer storslagen företeelse än han själv tidigare anat. Den sporrar och inspirerar hans andliga krafter, så att de tillvinner sig ren dominans över kroppens och sinnets mer materiella verksamhetssfär, som varit dem tillämnade från begynnelsen. Vidare lär honom vetenskapen att det i hans enkla jordiska hölje finns en gnista av evigt liv och att Guds hand alltid finns utsträckt. Och framför allt lär den honom att förklaring och evig salighet väntar honom om han följer sin andes ledning.

Den klippa på vilken så många vetenskapsmän har strandat är materialismen. Vid sina forskningar har de skjutit undan frågan om krafterna och deras verkningar och utgått ifrån att "en kraft är resultatet av atomrörelser". Detta gäller om alla krafter - utom om den första kraften - den som satte i gång atomrörelserna.

Hela universum är en mekanism av atomkugghjul. Vad är det som driver det första hjulet i universum? En kraft - den Stora Urkraften, den Stora Oändliga Kraften - Gud. Ateisten har aldrig upptäckt att Gud är den stora urkraften som driver allting med hjälp av underordnade krafter och att atomkrafterna sorterar under den Högsta Kraften.

Om ateisten hade ägnat ett lika ingående studium åt krafterna som åt materien genom att följa spelet av krafter allt längre och längre tillbaka, skulle han slutligen ha nått ända till rörelsernas upphov. Det skulle då ha gått upp för honom att också han själv äger en kraft utöver den fysiska, nämligen en levande själ. Med denna kunskap skulle det ha stått klart för honom vad människan verkligen är. Istället för den ömkliga primitiva varelse, som han intalar sig vara, skulle han finna ett väsen som inom sig äger en gnista av Den Högste och som alltså hör Gud till på samma sätt som lövet är en del av trädet.

Människohjärnan är en upplagsplats för kunskap, men dess lagringskapacitet är begränsad. Därför bör man aldrig belasta den med någotsom är värdelöst för ens andliga utveckling eller som inte är absolut nödvändigt för ens kroppsliga väl.

Sanningen är fundamental och evig. Det finns ingen ny sanning, bara ny förståelse och upplevelse av den sanning som alltid funnits. Den som inte själv djupt inom sig känner igen sanningen när han möter den går inte att övertyga. Alla försök i den vägen blir tal för döva öron. Vilka bevis man än lägger fram, så förkastar han dem alla för han frågar bara efter bevis som passar hans egen uppfattning. Den som känner igen sanningen frågar inte efter bevis - han vet djupt inom sig vad som är sant, och det är bevis nog.

MEDITATION FÖR FREDEN av Emmet Fox

Gud är det enda sanna väsendet och hans makt är den enda sanna makten. Gud är helt och fullt närvarande i varje minsta del av tillvaron. Gud verkar genom människan som är en del av den gudomliga helheten. Gud verkar genom alla människor utan åtskillnad, och inför Honom finns inga skiljelinjer mellan folken, ej heller mellan människa och människa. Därför kan ingen missämja råda. Eftersom det blott finns en Gud, kan det inte finnas mer än en plan, Guds fullkomliga plan som alla människor har del i. Var och en av oss är inordnad i den stora Gudomliga planen, och ingen rivalitet och strid kan finnas. Gud är allt i alla och alla lever vi, rör oss och har vår varelse i Honom, i fullkomlig kärlek och harmoni.

Ur FÄDERNAS GUDASAGA av Viktor Rydberg

(Kapitlet "Balders död")

Det finns liv i allt, även i det som för oss synes livlöst. Det finnes en ordning, vari varje varelse och varje ting har sitt rum. Elden, vattnet och luften lyda sina härskare, stenarne, malmerna, örtarna och djuren bilda samhällen och släkter. Och genom hela skapelsen spänner Urd trådarna av de lagar, som bjuda vördnad för det heliga. De oskyldiga tingen rysa för edsbrott. Endast bland de själar som fått ett personligt öde, finnas trotsare av nornornas stadgar; men för dem finnas också straff.

EN EFTERMIDDAG av Erik Lindorm

Brasan prasslar, och utanför
ett höstregn i lyktskenet ryker.
Han sitter lugn och från köket hör
hur hustrun står och stryker.
Nu slår det i dörren till barnens rum,
hör, vad det bullras och skrattas!
Alla ha lungor och ingen är stum
och ingen av dem fattas.

Men dagen skrider mot nattens blund
och brasan sjunker och mattas,
snart är försvunnen den korta stund,
då ingen fattas.

TIDENS DIMENSION I DESS TRE ASPEKTER

2) ALL-TIDEN

(forts.fr.föreg.nr)

Vi talade i förra numret om vår tids evighetsdimension, om cirkeln som betecknade det eviga VARAT i tiden. Vilken punkt som helst på denna cirkel kunde väljas för att med tanken förflytta sig till en händelse i det förgångna. Det är vad vi benämner minnesbilder, som vi så framkallar. Och när vi förstår att det är tidens evighetscirkel vi begagnar oss av för denna transaktion, då vet vi vad som avses med den form av tid, i vilken vi för närvarande tillbringar våra dagar.

Vi säger att vi kan i tanken när som helst uppleva det förgångna, vi behöver blott föreställa oss att vi är där, men det häftar en svaghet vid denna förflyttning. Det vi upplever, när vi nått det sökta är inte verkligheten, endast föreställningen om det verkliga. I själva verket är vi under förflyttningen med vårt medvetande kvar i vår vanliga nu-ögonblicks-levnad, som förefaller ofrånkomlig i vår nuvarande livsform.

Det kan så vara att denna livsform binder oss, men vi ska snart befrias från en sådan bundenhet och nå ut i nya tidsbegrepp, få en vidare syn på begreppet TID. Om vi i verkligheten vill uppleva de händelser vi tänker oss tillbaka till, ska JAGET föras med på färden. Därmed menas att om Jagmedvetandet föres in i de tänkta händelserna från gången tid, blir verklighetsupplevelsen fullständig. Man är där, man upplever det som där skedde den gången.

Detta är att nå in i all-tiden. Det är ett kunnande som numera kan uppnås av en del därtill utrustade personer. Det ska nås av allt fler i kommande dagar, ty det hör astralplanets uttrycksmedel till.

Det berättas om våra Mästare, när de med en grupp besökare vistades i en öde ökentrakt, att de blev överfallna av en stor skara rövare. När inga andra medel hjälpte att få dem att ge sig av, slog Mästarna med en stav mot marken och upp ur jorden kom en krigshär i full rustning, i klädedräkt från länge sedan förgången tid. Det var ett all-tids-skeende som togs fram ur minnenas hävder; ett stort slag hade en gång utkämpats i de trakterna, och händelsen skapades fram på ett sådant sätt att även det anfallande rövarbandet upplevde det som då ägde rum. De tog till flykten, och det behöver väl inte sägas att ingen skada vederfors dem.

Ingenting av det som försiggår i tidens kategori går förlorat. Allt lever kvar i det minnenas förvaringsrum som kallas all-tiden, och som ingen utsträckning har i rummet, blott finns som egenskap att ta fram av den som känner lagen. När vi lärt det har vi hunnit upp på nästa stora utvecklingsplan, det mentala planet, som våra Mästare för längesedan passerat, men där de befann sig i länge sedan förgången tid vid sitt inträde på vår jord från stjärnan Sirius, därifrån de kom för att leda mänskligheten och bistå den under de svåra tider som väntade den.

Mentalplanet ska vi en dag uppnå, men innan dess kan vi inhämta kunskap om all-tiden och lära lagarna för denna form av tid. Den som har förmåga att färdas astralt, dvs lämna sin fysiska kropp och vandra ut för att göra erfarenheter från andra tider och andra delar av vår jord eller gå ut till främmande världar och där lära känna deras villkor, han utför dessa färder i all-tiden.

Det kan hända, när han återvänder till sitt vanliga jordeliv, att han erfar att ingen tid har förflutit medan han varit borta, allt har skett tidlöst. Den erfarne astralvandrararen finner ofta att så är förhållandet, det tyder på avancerat kunnande på området.

Det fordras träning för att uppnå förmåga att göra astralfärder. Den nervöst lagde bör inte ge sig hän åt sådana försök, han kan råka illa ut. Ingen lärare åtar sig undervisning i dessa ting innan eleven länge stått under hans ledning. Stora krav ställs på den sökandes uthållighet och arbetsiver. Det gäller särskilt behärska-
en av den egna personligheten.

När vi hunnit längre på vår utvecklingslinje kommer dessa kunskaper till oss spontant som en följd av vårt övriga kunnande inom alla de områden som hör det kosmologiska till.

Men innan dess ska vi lära vad all-tiden är, och inrikta oss på att med vaken blick följa vad som sker med vår världs Mästarskara, som äger Visheten.

(forts. i nästa nummer.)

GRALEN I DAGENS LÄGE

De flesta människor saknar all kännedom om vad Gralen i verkligheten är. Alla borde upplysas, ty i dagens läge är dess betydelse avgörande för var man.

Gralen är symbol för något, och människan har att lära vad detta innebär. Symbolen för ett ting, en företeelse eller ett begrepp är en samlande punkt, som i sig ger en förklarande bild av vad det ifrågavarande ämnet har att framvisa.

Gralen är symbolen för människosläktet och som sådan är den helig så som det av Gud efter Hans avbild skapade är heligt. Även om människan fallit för Lucifers angrepp får detta inte förnekas, ty det är en del av Guds egen Plan och hon har en stor uppgift i det sammanhanget. Hennes tillvaro som Hans barn må hållas i helgd, hon äger det som egenskap, och den får icke eftersättas.

Gralen som symbol för människan ger den klara bild av förhållandet som vi eftersträvar att finna. Gralens tillbakagång under medeltidens mörka århundraden speglar människans kamp för återvinning av sin ställning som Guds barn, som mången gång tycks ha sviktat. Inför en Fader som aldrig sviker har hon stundom höjt sig i självförtroende, ödmjukt underställt sig Honom och gått den rätta vägen. Det har varit i tider då Gralen har höjts i ett tempel inrett till dess ära. På denna heliga mark har hon känt sig upplyftad till högre andliga riken, och världen har hållit andan i hopp att räddningen undan mörka makters spel var vunnen.

Så har åter dimmolnen svept ner över människohjärtat, och sinne- världen med dess lockelser har frestat henne, och hon har på nytt fångats i det ondas garn. Och så har Gralen glömts bort och blivit misstolkad. Upp- och nedgång har kännetecknat vår väg genom åldrar- na. Tiden är nu kommen för en genomgripande förändring i detta sa- kernas tillstånd. Kunskap ska delges alla, en kunskap fri från alla fördomar. Som vidskepelse har symboler betecknats, därför att ingen funnits som delgivit den frågande mänskligheten vad symbolens språk har att lära oss.

Livet är komplicerat, det virrvarr av intryck som möter våra sinnen måste samlas till en enhet för att rätt kunna förstås. Symbolen är just ett sådant sammanhållande ting, i en punkt lägges förklarande framhela problemet i symbolens eget talande språk.

Att förstå vad Gralen är det är att veta hur människan fungerar idag och varför hon fungerar just så som sker. Syntesen ger oss en samlad kraft, som väl kan utnyttjas. Den som är känslig för andliga strömningar förnimmar kraften som utgår från kalken, där den står på sitt fundament, känner i det ögonblick, då den lyftes hur denna kraft går ut över världen med en elektrisk utstrålning, det är ljus och värme, så som solens strålar lyser och värmer.

I den brytningstid vi nu genomlever framstår alla ting i förvrängd dager, det mörka i sinnet framställs såsom upphöjt och rent, det rena som arbetats fram under vånda förkastas som orenlighet. Så förvanskad blir bilden att även den rättänkande ställs inför frågan vad som är sanning i detta häxeri av vrånga bilder, som världen idag uppvisar.

Symbolens uppgift är att rena sinnet och höja känslan. Kristna kyrkan har infört krusifixet, symbolen för lidandet, korset med den fastnaglade Kristusgestalten, de har infört denna symbol som rättesnöre för den kristna människan. Är det väl då att undra över att kyrkobesökaren suckar sig igenom gudstjänsten och förgäves söker svar på sina undrande frågor när frid ska vinnas?

Allt ska förvandlas så ock människosinnet. "Liksom man avlägger en gammal klädnad för att ikläda sig en ny, på samma sätt övergiver den i kroppen inneboende anden de gamla förgängliga formerna för att ingå i nya", så formulerar Krishna i Bhagavad-Gita den mänskliga förnyelsen, som äger rum inte endast mellan liv och död utan likaväl vid övergången från ett plan till nästa i ordningen. Så skall förnyelsen ge oss en annan tillvaro i den renade värld vi själva skapar fram ur det förgångna. Det som förr var, är icke mer, inte heller hyser vi mer längtan efter de ting som förut glädde oss. En ny intresseinriktning blir oss given, när vi ser med klarare blick på alla tings rätta värde och lär oss älska människan vi möter med en starkare känsla av samhörighet, byggd på erfarenheten av kärlekens lag. Att ge blir självklarhet när vi i vår tur får vängåvor av andra.

Snabbt kommer förändringarna i rätt riktning att genomföras. Vår datamaskin är en bild av den effektiva omgestaltning, som då kommer till stånd. Och det sker genom att människan får lära lidandets svåra läxa, får luttras i renande eld, bli rentvådd från all förställning, all prestige hunger och all falsk initiativkraft.

Alla tecken är samstämda som säger att så ska ske. Långsamt vaknar dagens människa till insikt att hon har inom sig ett sinne att utnyttja för att ta emot det nya, ge sig i kast med det, och ur detta framskapa en annorlunda värld, byggd på broderskärlek och samförstånd.

Gralen intar där sin givna plats i centrum. Den blir känd och uppskattad i sin egenskap av samlande kraft, sinnebild för den förvandlade människan, som inte längre glömmer bort dess uppgift.

I EN FRÄMMANDE STAD av Hjalmar Gullberg

Ett krucifix har mitt på trottoaren satts.
Hur blev ett vanligt gathörn huvudskalleplats?

Det stänker smuts och ryker damm på den figur
som hänger där med naken kropp i ur och skur

Har^s pina upphör aldrig, han lyfts aldrig ner
från korset de har satt i detta grå kvarter.

Ur VÅRA MÄSTARES LIV OCH LÄRA av Baird T. Spalding

Återberättad och i utdrag återgiven av Gulli Bergvall (forts.)

Med åtta dagars försening fortsatte pilgrimerna sin avbrutna vandring. Efter tre dagar kom de till en ström, som man i vanliga fall brukade vada över men som nu av regnet förvandlats till en bred och strid flod. Man slog lager vid stranden för att vänta på att vattnet skulle återgå till normal nivå. En morgon fann amerikanerna några främlingar i lägret och fick veta, att dessa kommit över från motsatta stranden och ingick i en grupp, som var på väg åt motsatt håll. De tog för givet, att främlingarna tagit sig över med båt och blev högst förvånade när de hörde att ingen båt fanns.

När främlingarna skulle återvända till andra stranden följde Emil, Jast, Neprow och ytterligare några män med. Pilgrimerna samlades på stranden för att se de färdas över floden. Amerikanerna var övertygade om att de tänkte simma över. De trodde därför knappast sina ögon när männen, tolv till antalet och klädda som vanligt, helt enkelt steg ut på floden och - vandrade fram över vattnets yta!

"Jag skall aldrig glömma vad jag kände i den stunden", skriver Spalding, "när jag såg dessa tolv män från fasta land stiga ut på det rinnande vattnet. Jag höll andan och väntade naturligtvis att få se dem sjunka ner och försvinna. Efteråt fick jag veta, att detta var den gemensamma tanken hos alla åskådarna. Jag tror att vi alla höll andan tills de var mer än mittströms, så förvånade var vi att se dem vandra fram över vattenytan utan att ens sulorna på deras sandaler sjönk ner i vattnet. När de från floden steg upp på den bortre stranden, tror jag att stenar föll från allas våra hjärtan att döma av de lättnadens suckar som upphävdes när den siste steg i land därborta."

Emil, Jast och Neprow kom sedan tillbaka över floden på samma sätt, och nästa dag gick ännu en liten grupp av pilgrimerna över. Amerikanerna skulle också kunna göra detta, sa man dem, men de avstod från att försöka. De kände att deras tro inte var tillräckligt stark för ett sådant vägstycke. Det beslöts därför att de och resten av sällskapet skulle vandra vidare uppströms, tills de nådde en bro och på så sätt kunde ta sig över. Jast och Neprow insisterade på att följa med på denna omväg, som tog fyra dagar. Under vandringen talade amerikanerna mycket om det märkliga de varit vittne till. Jast sa:

"Tror ni att de som gick över strömmen för att slippa denna omväg är ett annat slags varelser än ni? Nej, de är inte skapade på annat sätt. De har inte en enda atom mer kraft än vad ni har. Men de har utvecklat sin gudsingivna kraft genom att rätt bruka sina tankekrafter. De ting ni har sett utföras, kan också ni utföra lika väl och lika fritt. Dessa ting har utförts i överensstämmelse med en bestämd lag och varje människa kan bruka den lagen, om hon vill."

Målet för pilgrimsfärden var byn med det helande Templet. Det sas att inget annat än ord av liv, kärlek och frid någonsin yttrats i detta tempel och att vibrationerna där var så starka, att alla som kom in där ögonblickligen helades. Det sas också att alla dessa ord av liv, kärlek och frid som yttrades i templet och dess höga vibrationer ägde en sådan kraft, att om också ord med annan innebörd uttalades därinne, så var de helt kraftlösa. Likadant är det med människan. Om hon bara använde ord av liv, kärlek, harmoni, frid och fullkomning, så skulle hon inom kort inte vara i stånd att uttala ett disharmoniskt ord.

Mästarna hade för vana att ibland samlas i byn för att hålla andakt och ge undervisning. Templet är alltid tillgängligt för folket, och eftersom folket inte alltid kan nå mästarna uppmanar dessa dem att gå till templet för att bli helade. Det är därför de inte botar dem, som samlas till pilgrimsfärder. De följer med pilgrimerna för att folket skall förstå, att alla har samma gudsingivna kraft inom sig.

Flera tusen pilgrimer kom till byn medan amerikanerna var där. Forskarna hade tillfälle att bevittna ett stort antal fall av helande. Spetälska, blindas och dövas botades.

"Naturligtvis", skriver Spalding, "fanns det också nyfikna människor med och sådana som inte trodde och som därför inte tycktes få någon hjälp. Men många, många var de som blev botade så snart de inom sig sa, att de önskade bli det. I ett stort antal fall kunde forskarna konstatera, att de som blivit återställda också förblev friska." Man sa dem också att om botandet inte förblev varaktigt, så berodde det på brist på tro och sann andlig insikt hos individen.

"Det förklarades för oss", skriver Spalding att detta tempel, som ju är en konkret företeelse, förlagd till en viss bestämd plats, föreställer Guds centrum - Kristus i individen - så som alla kyrkor skulle symbolisera Guds- eller Kristus-centret i det individuella. Det är alltid tillgängligt för dem som önskar gå in dit, och man kan stanna där så länge man önskar. Idealet formas då i själen hos dem som vistas i templet och idealet blir konstant befast." Emil sa:

"Just här kommer den föreställning in som i det förflutna ledde till avgudadyrkan. Människor försökte att i trä eller sten, guld eller silver forma bilden av sitt ideal, men en bild kan bara på ett ofullkomligt sätt återge idealet. Knappt har människorna format bilden, förrän de blir medvetna om att idealet vida överträffar den, och de förstår att de måste vara inställda på kärlek och själva idealisera fram från det inre, det som de vill nå i stället för att skapa en yttre form av det, som de vill ge uttryck åt.

En senare form av avguderi är att idealisera personligheten hos den som uttrycker vårt ideal. Vi skall idealisera det ideal han

uttrycker och inte personligheten själv. Detta gäller även om en så stor människa som Jesus. Därför valde han att gå bort, när han såg, att folket idealiserade hans personlighet i stället för det ideal han företrädde. De försökte göra honom till sin kung och fattade bara att han skulle kunna fylla deras yttre behov. De förstod inte att de inom sig själva hade kraft nog att fylla sina egna behov, och att de måste göra vad han hade gjort. Han sa att det var nödvändigt att han gick bort, för om han inte gjorde det, så skulle Hjälparen inte komma. Detta betydde att så länge de bara såg hans personlighet, så skulle de inte förstå att de ägde egna krafter. De måste se inåt i sig själva.

Andra må undervisa och lära er, men ni måste själva göra arbetet, för om ni bara ser på de andra, så bygger ni avguden i stället för att frambringa idealet."

(Forts. i nästa nr)